

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Agentura STUDENT s.r.o.**, IČO: 25114841
se sídlem Praha 4, Hráskeho 2231/25
zastoupený advokátem JUDr. Jaroslavem Škubalem
se sídlem Praha 1, Jáchymova 26/2

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
se sídlem Opava, Kolářská 451/13

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2025, č. j. 14968/1.30/24-3, sp. zn. S9-2024-99,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2025, č. j. 14968/1.30/24-3, sp. zn. S9-2024-99, a rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 26. 7. 2024, č. j. 9419/9.30/24-12, sp. zn. S9-2024-99, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 15 270 Kč, a to do rukou zástupce žalobce advokáta JUDr. Jaroslava Škubala.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce je agenturou práce, která zprostředkovává zaměstnání podle § 12 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).
2. Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 26. 7. 2024, č. j. 9419/9.30/24-12, sp. zn. S9-2024-99. Ve znění napadeného rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku:
 - dle § 140 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti, jehož se dopustil tím, že nezajistil rovné zacházení podle tohoto zákona se všemi fyzickými osobami uplatňujícími právo na zaměstnání, když v období měsíců května až června 2022 činil nabídku zaměstnání pomocného prodáváče v prodejně drogerie ROSSMANN na adrese U Dálnice 777, 664 42 Modřice, která obsahovala podmínku výplaty mzdy či odměny z dohody pouze na bankovní účet, čímž byl porušen § 4 odst. 1 zákona o zaměstnanosti ve spojení s § 12 odst. 1 písm. b) téhož zákona;
 - dle § 140 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, jehož se dopustil tím, že jako zaměstnavatel neměl dne 4. 11. 2022 na pracovišti prodejny drogerie ROSSMANN na adrese U Dálnice 777, 664 42 Modřice, kopii dokladu prokazujícího existenci pracovněprávního vztahu zaměstnankyně E. P., konkrétně kopii dohody o pracovní činnosti ze dne 21. 10. 2022, čímž byl porušen § 136 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2023.

Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta 15 000 Kč a povinnost uhradit paušální částku náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. *Ohledně prvního z přestupků* žalobce namítal, že předmětná nabídka zaměstnání nebyla v rozporu s pracovněprávními předpisy ve smyslu § 12 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti ani neporušovala zásadu rovného zacházení dle § 4 odst. 1 téhož zákona.
4. Konkrétně tvrdil, že nabídka neodporovala pracovněprávním předpisům, jelikož dle § 144 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění ke dni učinění předmětné nabídky (dále jen „zákoník práce“), byla primárním kritériem pro stanovení způsobu výplaty odměny z dohody o pracovní činnosti dohoda stran. Zákonná úprava výplaty odměny v hotovosti (§ 142 zákoníku práce) se uplatnila pouze pokud dohoda stran absentovala. Zákon dokonce existenci dohody stran o bezhotovostní výplatě předpokládal (§ 143 odst. 1 zákoníku práce). Nabídka práce obsahující ujednání o bezhotovostní výplatě odměny s ním proto musela být v souladu. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 1. 2025, sp. zn. 21 Cdo 403/2014, a rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2016, sp. zn. 8 As 12/2013, na které poukazuje prvostupňový orgán, se vztahovaly k odlišné skutkové situaci (výplaty již vzniklého a splatného nároku na mzdu), a nelze je tak na věc aplikovat.
5. Žalobce tvrdil, že nedošlo ani k porušení zásady rovného zacházení, protože vůči všem uchazečům o zaměstnání uplatňoval stejné podmínky. Argument, že podmínka bezhotovostní výplaty mzdy či odměny z dohody může v obecné rovině nepříznivě dopadat na některé skupiny osob (např. starší osoby, osoby žijící mimo centra měst bez přístupu k bankomatům, či osoby v exekuci), je lichý. Rovné zacházení neznamená, že zaměstnavatel nemá právo požadovat od uchazečů akceptování dodatečných podmínek či vedlejších

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

ujednání. Takto by např. zaměstnavatel nemohl od zaměstnance předem požadovat dosažení určitého vzdělání (jelikož ne každý tímto vzděláním disponuje) nebo souhlas s konáním pracovních cest (jelikož ne každý je ochotný či způsobilý v rámci práce cestovat). Podmínka rovného zacházení musí být chápána jako povinnost zaměstnavatele zacházet se všemi srovnatelnými uchazeči stejně, přičemž odlišné zacházení může být založeno pouze na základě objektivních, legitimních a nediskriminačních důvodů. Tuto podmínku žalobce splnil.

6. Dle žalobce navíc argument možným znevýhodněním určitých skupin uchazečů vůbec nelze aplikovat na konkrétní případ. Starší osoby, které neumějí používat internetové bankovníctví, by se o danou práci ucházet nemohly, jelikož pozice vyžadovala práci s elektronickým pokladním systémem, elektronickou evidencí zboží a dalšími technologiemi. Osobám bez přístupu k bankomatům by poskytování výplaty bezhotovostně nijak neuškodilo, jelikož nabízená práce probíhala v Brně, krajském městě s celou řadou bankomatů; v blízkosti daného pracoviště v Modřicích se nacházejí hned tři bankomaty. Osoby v exekuci mají možnost si zřídit chráněný účet, který je určen k přijímání mezd a je na něm garantován přístup k nezabavitelné části příjmu. Argumentace znevýhodněním těchto osob je tak v daném případě nepřiléhavá. Žalobce navíc zaměstnancům poskytoval pravidelné týdenní zálohy na odměny, což lze považovat za nadstandardní a výhodné zejm. právě pro tyto skupiny osob. Pokud uchazeč bankovní účet doposud nemá, lze jej zřídit v podstatě okamžitě a bezplatně. Jde tedy o zcela minimální zatížení. V krajním případě může být pro zasílání odměny využít také bankovní účet blízké osoby.
7. Žalobce poukázal také na to, že jako agentura práce zaměstnává osoby po celé České republice, a to vždy v prostorách jiných subjektů (uživatelů). Výplata odměny v hotovosti je pro něj tudíž prakticky neproveditelná, jelikož není oprávněn vstupovat na pracoviště uživatelů, nemá na těchto místech své zástupce, a nemůže zde zajistit bezpečné uložení peněz. Zasílání mzdy jiným způsobem (např. poštovní poukázkou) by pro něj bylo z ekonomického a praktického hlediska nerealizovatelné a přinášelo by s sebou vysoké náklady. Kromě nákladů na samotné poukázky by žalobce musel vynaložit i další administrativní náklady a náklady na archivaci. Podmínka bezhotovostní výplaty odměny coby efektivního a rychlého způsobu výplaty je proto v jeho případě legitimní a přiměřená.
8. *Ohledně druhého z přestupků* žalobce namítal, že v řízení nebylo dostatečně prokázáno, že by se požadovaný dokument (originál či kopie dohody o pracovní činnosti zaměstnankyně E. P.) nenacházel v době kontroly na pracovišti. Žalovaný vyšel zejména ze sdělení zaměstnankyně společnosti Rossmann paní V. O., která uvedla, že dohoda byla zaslána žalobci k podpisu a na pracovišti se nenachází. Sám žalobce však k předložení dokladu vyzván nebyl. Vyzvána nebyla ani zaměstnankyně žalobce E. P., která doklad předložit mohla, jelikož není vyloučeno, že by doklad o zaměstnání předložila a zprostil by tak této povinnosti zaměstnavatele. Vyzvána k předložení dokladu byla pouze paní V. O., která je však zaměstnankyní uživatele (drogerie Rossmann), ne žalobce. Žalovaný podle žalobce nedostatečně zjistil skutkový stav a neprovedl navržené důkazy, čímž byl žalobce zbaven možnosti prokázat svá skutková tvrzení a došlo tak k porušení jeho procesních práv.
9. Žalobce měl dále za to, že vynaložil veškeré úsilí, aby přestupku zabránil podle § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Žalobce měl s uživatelem nastavený proces, který měl zajistit splnění povinnosti předložit kopie dokladů dle § 136 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Zaměstnankyně uživatele však tento postup

porušila, když si nepořídila kopii dohody o pracovní činnosti a neponechala ji na prodejně. Toto pochybení nelze vytýkat žalobci.

10. Závěrem žaloby žalobce vznesl námitku vad řízení. Konkrétně žalobce tvrdil, že neprovedením žalobcem navržených důkazů, zejména navržených svědeckých a účastnických výpovědí, správní orgány porušily procesní práva žalobce. Žalobce byl zbaven možnosti prokázat svá skutková tvrzení v přestupkovém řízení, což vedlo k nezákonnému rozhodnutí. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2025, č. j. 5 Ads 251/2024-29.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
12. Žalovaný ohledně prvního z přestupků stručně shrnul, proč podle něj žalobce porušil zásadu rovného zacházení, když v nabídce práce vyžadoval zaslání mzdy pouze na bankovní účet. Uvedl také další důvody, proč potenciální uchazeč nemusí disponovat bankovním účtem, a proč má tedy zaměstnavatel povinnost umožnit výplatu mzdy i jinými způsoby.
13. K námitkám týkajícím se druhého přestupku žalovaný uvedl, že předmětná dohoda o pracovní činnosti zaměstnankyně E. P. se během kontroly na pracovišti nacházet nemohla, protože dle vyjádření paní V. O. ještě ze strany žalobce nebyla vůbec podepsána. Navíc dle žalovaného byla na místě dotazována také sama zaměstnankyně E. P., která však uvedla, že u sebe dohodu nemá. Tato skutečnost sice není obsažena v protokolu o kontrole, ale byla uvedena ve vyřízení námitek proti kontrolním zjištěním, což lze také považovat za podklad rozhodnutí. Žalobce navíc v průběhu řízení potvrdil, že předmětnou dohodu nahrál do elektronického systému až po ukončení kontroly, tedy až 14 dní po jejím uzavření, resp. 9 dní po nástupu zaměstnankyně do práce.
14. Co se týče námitek liberace, žalovaný uvedl, že žalobcem popisovaný systém zajišťování výskytu dokumentů na pracovišti, který měl být nastaven mezi žalobcem a uživatelem, není zcela jasný a nekoresponduje s vyjádřením paní V. O. Žalobce proto podle něj liberaci neprokázal. Navržené svědky žalovaný nevyslechl z důvodu nadbytečnosti.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož žalobce výslovně souhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání a žalovaný s takovým postupem nevyjádřil nesouhlas.
17. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
18. Soud se nejprve zabýval námitkami žalobce ve vztahu k prvnímu vytčenému přestupku. Při posouzení těchto námitek soud vycházel z následující právní úpravy:
 - Podle § 4 odst. 1 zákona o zaměstnanosti *účastníci právních vztahů podle § 3 odst. 1 písm. a), c) a d) jsou povinni zajišťovat rovné zacházení se všemi fyzickými osobami uplatňujícími právo na zaměstnání.*

- Podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti *účastníkům právních vztahů vznikajících podle tohoto zákona je zakázáno činit nabídky zaměstnání, které nejsou v souladu s pracovněprávními nebo služebními předpisy.*
 - Podle § 140 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti *právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se přestupku dopustí tím, že poruší zákaz diskriminace nebo nezajistí rovné zacházení podle tohoto zákona.*
19. Z žalovaným předloženého správního spisu vyplývá a mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobce v období května až června 2022 nabízel zaměstnání na pozici pomocného prodáváče v prodejně drogerie ROSSMANN umístěné na adrese U Dálnice 777, 664 42 Modřice.
20. Podstata sporu mezi účastníky řízení spočívá v posouzení, zda jednání žalobce vymezené ve výroku I. A. prvostupňového rozhodnutí ve spojení s napadeným rozhodnutím naplnilo skutkovou podstatu přestupku dle § 140 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti.
21. Soud předně zdůrazňuje, že správní orgány vedly se žalobcem přestupkové řízení pro skutek, který je vymezen v *Oznámení o zahájení přestupkového řízení a o provedení listinných důkazů* ze dne 20. 3. 2024, č. j. 9419/9.30/24-3, a v prvostupňovém rozhodnutí shodně. Konkrétně bylo žalobci vytýkáno, že nezajistil rovné zacházení se všemi fyzickými osobami uplatňující právo na zaměstnání tím, že činil nabídku zaměstnání pomocného prodáváče v dotčené prodejně v období května až června 2022, která obsahovala podmínku výplaty mzdy či odměny z dohody pouze na bankovní účet. Spáchání přestupku spočívajícího v nezajištění rovného zacházení se tak měl žalobce dle správních orgánů dopustit již na základě samotné nabídky zaměstnání, tj. inzerátu. Uvedenému ostatně odpovídá i sdělení žalovaného v napadeném rozhodnutí, podle kterého „[z]nakem skutkové podstaty přestupku bylo v posuzovaném případě jednání obviněného v podobě činění nabídky zaměstnání, kterou nezajistil rovné zacházení, nikoli samotné hodnocení uchazečů o zaměstnání pomocí kritéria „výplaty pouze na účet“, tedy porušení povinnosti při výběru osob, které se na základě nabídky o volné pracovní místo ucházely.“. Soud se tak při posuzování věci omezil na obsah předmětného inzerátu, respektive skutečnosti v něm uvedené.
22. Relevantní část předmětného inzerátu byla přitom formulována následovně:
- Popis práce*
(...)
Požadujeme:
- *praxe na pokladně velkou výhodou*
 - *časová flexibilita*
- Nabízíme:*
- *odborné placené zaškolení*
 - ***týdenní vyplácení na účet*** (poznámka soudu: zvýraznění provedl zdejší soud)
23. Dle soudu na základě výše uvedené nabídky zaměstnání nelze dospět k závěru, že obsahovala podmínku výplaty mzdy či odměny z dohody pouze na bankovní účet, respektive o porušení podmínky rovného zacházení. Ze samotného inzerátu totiž vůbec nelze vyčíst, že mzda či odměna budou vypláceny pouze na účet, a že jiný způsob výplaty není možný. Inzerát pouze obsahuje informaci o tom, že žalobce nabízí týdenní vyplácení na účet. Z toho však ještě nijak nevyplývá, že není u individuálního uchazeče ochotný přistoupit k poskytování výplaty v hotovosti či poštovní poukázkou. Formulace „*nabízíme týdenní vyplácení na účet*“ tak dle soudu není natolik určitá, aby z ní bylo možné dovodit, že žalobce odmítá vyplácet mzdu i jinými způsoby. Spíše než jako požadavek tato formulace působí

jako možnost či benefit pro uchazeče, kteří o týdenní vyplácení mzdy mají zájem. O tom svědčí také to, že týdenní vyplácení na účet je společně s odborným placeným zaškolením zařazeno jako položka pod nadpisem „Nabízíme“, nikoliv pod předcházejícím nadpisem „Požadujeme“, kde jsou již skutečně uvedeny požadavky na uchazeče. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že na základě předmětné nabídky nelze dospět k závěru, že tato obsahovala podmínku výplaty mzdy či odměny z dohody pouze na bankovní účet. Pro takový závěr není v samotném inzerátu obsažen dostatek indicíí. Nelze proto konstatovat, že by došlo k porušení podmínky rovného zacházení, respektive ke spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. a) tohoto zákona.

24. Na základě shora uvedeného se soud ztotožnil s námitkou žalobce o nesprávném právním posouzení předmětné nabídky zaměstnání. Nesprávné právní posouzení soud sice shledal v jiné skutečnosti než žalobce, soud však současně má za to, že tímto způsobem nepřekročil žalobní body. Žalobce totiž v žalobě argumentoval zejména tím, že nabídka práce vyžadující bezhotovostní výplatu odměny či mzdy není v rozporu se zásadou rovného zacházení. Jinými slovy vlastně namítal, že i kdyby nabídka práce tuto podmínku zcela jednoznačně obsahovala, nejednalo by se o přestupek podle § 140 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Soud však dospěl k tomu, že předmětná nabídka tuto podmínku vůbec neobsahovala, a tím spíše se žalobce nemohl dopustit nerovného zacházení.
25. Pro úplnost soud uvádí, že nepřehlédl, že obsahem správního spisu jsou podklady, podle kterých žalobce odmítl uchazeče o zaměstnání, jelikož vyžadoval vyplácení odměny v hotovosti na pracovišti nebo poštovní poukázkou, a že žalobce *de facto* tvrdí, že preferuje dohodu o výplatě bezhotovostní formou. Tyto skutečnosti však nejsou pro posouzení věci rozhodné. Jak soud uvedl již výše, se žalobcem bylo vedeno řízení a současně žalobce byl shledán vinným z přestupku, který spočíval v činění nabídky zaměstnání, která obsahovala podmínku výplaty mzdy či odměny z dohody pouze na bankovní účet. Skutečnost, zda žalobce požaduje dohodu o výplatě bezhotovostní formou, se tak mívá s předmětem přestupkového řízení.
26. S ohledem na shora uvedené se soud již nezabýval další námitkami žalobce ve vztahu k prvnímu vytčenému přestupku, neboť by to bylo nadbytečné.
27. Soud uzavírá, že v částech, ve kterých se správní orgány zabývaly přestupkem pod bodem I. A., shledal rozhodnutí správních orgánů vzhledem k výše uvedenému nezákonnými.
28. Pokud jde o druhý z vytýkaných přestupků, soud se předně zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. K uvedené námitce soud připomíná, že žalobce již v přestupkovém řízení soustavně rozporoval skutková zjištění správních orgánů a navrhoval nařízení ústního jednání a výslechy svědků – zejména výslech své zaměstnankyně E. P., dále zaměstnankyně uživatele V. O. a inspektorů, kteří prováděli kontrolu (viz např. vyjádření žalobce ze dne 4. 4. 2024, vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 13. 6. 2024, podané odvolání). Tyto návrhy byly správními orgány zamítnuty pro nadbytečnost, neboť dle správních orgánů byl skutkový stav zjištěn dostatečně. Při svém hodnocení následně správní orgány vyšly primárně z protokolu o kontrole č. j. 33865/9.71/22-4, ze záznamu o poskytnuté součinnosti podle § 8 písm. f) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“) sepsaného dne 4. 11. 2022 s paní V. O. a z žalobcem poskytnuté součinnosti.
29. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že vyjádření osob učiněná v rámci poskytnutí součinnosti dle § 8 písm. f) kontrolního řádu nebo učiněná jako přímé ústní sdělení kontrolnímu orgánu při šetření na místě sice představují podklady pro

rozhodnutí správních orgánů, jedná se však o jiné podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Sdělení zde obsažená tak nemohou nahrazovat plnohodnotné svědecké výpovědi podle § 55 správního řádu. Uvedenými úkony je toliko zjišťován skutkový stav v rámci kontroly, nikoli prováděno dokazování výsledkem svědků ve správním řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2024, č. j. 6 Ads 307/2023-24).

30. Dále z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že pokud obviněný z přestupku dostatečně projevil svůj nesouhlas s vyjádřeními osob poskytnutými v rámci součinnosti, jsou správní orgány povinny provést svědecké výsledky. To však platí jen tehdy, pokud mají předchozí vyjádření těchto osob představovat stěžejní podklad pro závěr o vině za spáchání přestupku (tedy v případě, kdy by bez těchto vyjádření závěry správních orgánů důkazně neobstály). Jestliže za takovéto situace správní orgány navržené výsledky svědků neprovedou, nemohou procesně využít ani vyjádření získaná v rámci poskytnutí součinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 6 Ads 344/2023-30).
31. Na základě obsahu správního spisu má soud za to, že žalobce v přestupkovém řízení jednoznačně projevil nesouhlas s vyjádřeními osob poskytnutými v rámci součinnosti ve smyslu výše uvedené judikatury. Zejména opakovaně rozporoval tvrzení paní V. O., že se dohoda o pracovní činnosti na pracovišti nenacházela, a uváděl, že se dohoda na pracovišti nacházela či alespoň nacházet mohla, a to v držení jeho zaměstnankyně E. P. Mimo jiné za tímto účelem pak navrhoval výsledky svědků. Správní orgány však žalobcem navržené výsledky provést odmítly. Zároveň však správní orgány závěr o tom, že se dohoda v daný moment na pracovišti nenacházela, založily téměř výlučně na zjištěních získaných v rámci poskytnuté součinnosti paní V. O., kterým připsaly největší váhu (viz str. 17 prvostupňového rozhodnutí, str. 11 napadeného rozhodnutí). Takový postup je však v rozporu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle které vyjádření učiněná v rámci poskytnutí součinnosti nemohou nahrazovat svědecké výpovědi.
32. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že správní orgány pochybily, jestliže neprovedly žalobcem navržené výsledky svědků. Skutkový stav věci vyžaduje podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zásadní doplnění.
33. S ohledem na shora uvedené se soud nezabýval zbylými námitkami žalobce směřujícími do druhého z uvedených přestupků, neboť by to bylo předčasné.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Soud tedy žalobou napadené rozhodnutí zrušil dílem pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a dílem pro vadu řízení spočívající v tom, že skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Jelikož soud shledal, že nezákonnost (ve vztahu k prvnímu přestupku) nemůže být žalovaným zhojena v odvolacím řízení, zrušil podle § 78 odst. 3 s. ř. s. též prvostupňové rozhodnutí.
35. V dalším řízení je žalovaný (a rovněž i prvostupňový orgán) podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedeným názorem soudu.
36. Náhradu nákladů řízení přiznal soud žalobci, který byl ve věci plně úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související se zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden

úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění od 1. 1. 2025, částku 4 620 Kč [§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky]. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 2 130 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 15 270 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou zástupce žalobce advokáta JUDr. Jaroslava Škubala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 25. února 2026

Milan Tauber v.r.
předseda senátu